

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci žalobkyně: **S. T. L.**, zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 7. 11. 2003, č. j. OAM-5622/VL-20-16-2003, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2004, č. j. 24 Az 2303/2003-24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7. 11. 2003 neudělil žalovaný žalobkyni azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; zároveň vyslovil, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 tohoto zákona.

Žalobkyně napadla toto rozhodnutí včasnou žalobou. Jako žalobní body označila jednotlivá ustanovení správního řádu (§ 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46, § 47 odst. 3), jejichž znění reprodukovala. Kromě porušení uvedených procesních pravidel žalovaný pochybil též při aplikaci § 12 zákona o azylu, neboť žalobkyně splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu, resp. minimálně pro vztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 tohoto zákona. Co se skutkových důvodů týče, odkázala žalobkyně na správní spis. Závěrem navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a její věc opětovně projednána.

Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem ze dne 27. 5. 2004; přisvědčil přitom žalovanému v hodnocení důvodů, pro něž žalobkyni nebyl udělen azyl.

Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy na vadě řízení před správním orgánem. Stěžovatelka zejména žalovanému vytkla porušení četných procesních ustanovení (totožných s těmi, o nichž se zmínila již v žalobě), aniž ovšem tato porušení konkretizovala. Porušena byla i ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu. Jak plyne z obsahu spisu, je stěžovatelce ve Vietnamu odpíráno její základní lidské právo získávat prostředky pro své životní potřeby prací, neboť jí tam není umožněno získat trvalé zaměstnání. Pro případ návratu do vlasti

se stěžovatelka kromě nouze obává též postihu za to, že v České republice žádala o azyl a že zde dlouhodobě pobývala. Stěžovatelka má též za to, že žalovaný nedostatečně odůvodnil to, proč se jí neuděluje humanitární azyl. Sama stěžovatelka je přesvědčena o tom, že její osobní situace je důvodem pro udělení azylu jak z důvodů podle § 12 zákona o azylu, tak z důvodů humanitárních.

Proto stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádala též o to, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti - stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Stěžovatelčina obava z postihu za to, že pobývala v cizině a žádala zde o azyl, spadá mezi tzv. nové skutečnosti – tj. takové, které byly uplatněny až po vydání napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka se ani v řízení před žalovaným, ani v řízení o žalobě nezmínila o jakýchkoli svých obavách z návratu do vlasti: naopak k výslovnému dotazu sdělila, že by se po návratu do vlasti ničeho neobávala. Tato skutečnost se tedy objevuje poprvé až v kasační stížnosti, a Nejvyšší správní soud k ní proto nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Co se týče poukazu na ustanovení správního řádu, která žalovaný údajně porušil, nelze jej považovat za řádně uplatněný důvod kasační stížnosti, jak jej vymezuje ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecnými kategoriemi, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení - ať už § 103 odst. 1 s. ř. s., nebo ustanovení jakýchkoli jiných právních předpisů - tak jako stížní bod neobstojí. Stěžovatelka uvedla, že v jejím případě „byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost“, ovšem kromě holého výčtu několika ustanovení správního řádu soudu nenabídla žádné konkrétní námitky proti postupu správního orgánu, kterými by se soud mohl zabývat. Takto nekvalifikované tvrzení není stížním bodem, jak jej má na mysli § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž tzv. jiným důvodem podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Opírá-li se kasační stížnost o takový důvod, je v této části nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Další část kasační stížnosti směřuje do právního posouzení důvodů pro udělení azylu. Závěry žalovaného týkající se možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů stěžovatelka v žalobě vůbec nezpochybnila; i v rozsahu tohoto důvodu je proto kasační stížnost nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Pokud jde o námitky proti výroku o neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu, stěžovatelka je odůvodňuje tím, že jí je ve vlasti upíráno základní lidské právo vydělávat si na obživu prací, a že se tak ocitá ve stavu hmotné nouze. Takový důvod však stěžovatelka v žalobě rovněž neuplatnila. Již tehdy sice uvedla, že nesouhlasí s výrokem podle § 12 zákona o azylu, protože splňuje podmínky dané tímto ustanovením; na tomto tvrzení však přestala a nepodpořila je žádnými skutkovými důvody. Stížní bod, v němž stěžovatelka popisuje své osobní ekonomické obtíže, ve kterých se projevuje odpírání

základního lidského práva ze strany státní moci, je tak založen na důvodech nových, které nebyly kvalifikovaně uplatněny v řízení před krajským soudem. I zde je tedy kasační stížnost nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

V kasačním řízení tedy stěžovatelka uplatnila toliko nové důvody neobsažené v žalobě, a kasační stížnost je proto nepřijatelná. Nejvyšší správní soud se stížními námitkami z tohoto důvodu věcně nezabýval a kasační stížnost odmítl [§ 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle něž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu